

Amb la cerimònia de la «Vestició» Teresa havia iniciat el seu Noviciat. Amb tot, la vida religiosa va patir un dur revés després de la Revolució de Setembre de 1868. A causa de la prohibició governamental de la vida contemplativa, les clarisses van obrir una escola i Teresa exercia com a mestra. La seva titulació i la seva habilitat alimentaven grans expectatives a la seva nova dedicació.

Més endavant, una nova llei va prohibir l'emissió de vots religiosos. Però aquest no va ser l'únic obstacle que va impedir a Teresa professar i vestir el vel negre. Una postil·la maligna, incurable i contagiosa, va aparèixer a la seva cara. El seu pare va acudir sol·lícit a buscar-la i, per obediència, Teresa va haver de tornar a Aitona. Ella mateixa va comprendre que el Senyor li tenia reservat un altre destí -més gran!- que el convent. A Briviesca restaria el record grat i l'afecte sincer d'aquesta «monja exemplar».

El seu pare va acudir sol·lícit a buscar-la i, per obediència, Teresa va haver de tornar a Aitona. Ella mateixa va comprendre que el Senyor li tenia reservat un altre destí -més gran!- que el convent. A Briviesca restaria el record grat i l'afecte sincer d'aquesta «monja exemplar».

Poc temps després de la seva arribada al seu poble natal, Teresa va recuperar miraculosament la salut. L'únic rastre de la postil·la era una gran cicatriu a la cara que conservaria tota la vida. Però la ferida que li produïa en la seva ànima de veure's apartada de la vida contemplativa no seria tan fàcil de cicatritzar. Seguia experimentant com el Senyor la volia tota per a Ell.

El 1870 el pare Francesc va ser empresonat pel seu compromís cristià. La seva confiança en la creu en aquelles dures circumstàncies afermà encara més la seva fe. El seu exemple va quedar fortament gravat en l'esperit de Teresa: «Qui no sap patir no sap viure», «Si algú vol gaudir amb Crist ha de patir amb Ell», repetirà més endavant a les seves filles espirituals.

Mentrestant, Teresa acceptà la invitació del seu oncle a col·laborar en el seu apostolat d'educació. Actuà com a Visitadora de les seves escoles obertes a Catalunya, Aragó i Balears seguint la seva única recomanació: «Obreu com l'Esperit Sant us dicti». La mort sobtada del pare Francesc el 20 de març de 1872, contagiada en el seu servei als empestats de Calassanç, va ser una altra prova molt dura per a Teresa. L'obra de les Terciàries Carmelites es va desestabilitzar i ella va tornar novament a Aitona amb aquest dubte: «Senyor, què voleu que faci?»

PENSAMIENTOS DE SANTA TERESA DE JESÚS JORNET

- ✓ Obrem sempre per a Déu, amb el recte de d'agradar-lo i servir-lo.
- ✓ Vegem sempre en totes les coses el poder i la Providència de Déu.
- ✓ Beneïm Nostre Senyor en tot allò que Ell disposi.

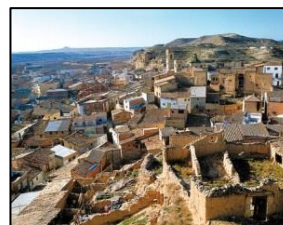

El 9 de gener de 2018 les Germanetes dels Ancians Desemparats han celebrat el 175è aniversari del naixement de santa Teresa de Jesús Jornet Ibars (Aitona, Lleida 1843 – Lliria, València 1897), la seva fundadora. Per això, aquest any dedicarem els Fulls Quaresmals a conèixer a la nostra Santa catalana més universal, que orientà la seva vida amb aquesta convicció: «Déu al cor, l'eternitat al pensament, el món sota els peus».

1

CRIDADA A CONSAGRAR-SE A DÉU

Infància a Aitona

El 9 de gener de 1843, mentre les campanes de l'església parroquial de Sant Antolí tocaven a l'Àngelus, naixia Teresa a la casa dels seus avis materns al carrer Barceloneta d'Aitona, població situada a la riba del Segre i el peu de la Serra Llarga, a 22 qm de Lleida. Era la filla primogènita de Francesc Jornet i Gaya i d'Antònia Ibars i Palau, matrimoni de pagesos mitjanament acomodats que tingueren cinc fills més: Josefa (1846), Filomena (1850); Maria (1852), Joan (1855) i Josep (1859). Filomena i Josep van morir acabats de néixer.

La família era profundament cristiana i estava influïda pel pare Francesc Palau i Quer, carmelita descalç oncle avi de Teresa. L'endemà de néixer, el rector Francesc Palau i Gaya va batejar a la nena a Sant Antolí. Als sis anys, el bisbe Josep Domènec Costa i Borràs la va confirmar en la fe durant la seva Visita pastoral. Anys més tard va rebre la Primera Comunió.

La nena creixia en l'ambient de treball i de religiositat de la llar. Amb l'exemple dels seus pares la *Terese* va aprendre a pregar i a ser sol·lícita amb els pobres. Els hi donava almoïna i, sovint, els hi obria la casa per compartir taula i aliments. Així, la seva bondat natural anava modelant l'ànima caritativa i piadosa que aviat la va distingir.

Formació a Lleida i Fraga

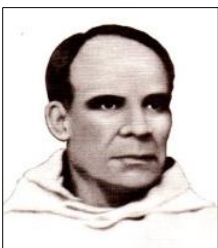
Teresa tenia gran força de voluntat, era responsable i treballadora. La seva intel·ligència desperta cridava l'atenció dels seus pares i oncles. Les seves bones aptituds i, potser, l'augment de la família amb el naixement dels seus germans,

van determinar a la seva tia materna, Rosa Ibars i Palau, a demanar permís per emportar-se la *Terese* a Lleida, on vivia, per donar-li estudis.

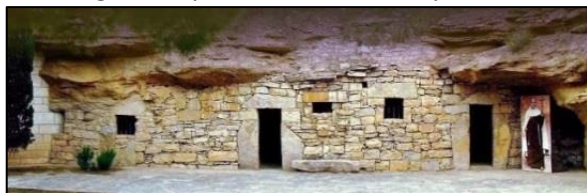
A partir dels onze anys, la convivència amb la tia Rosa va servir a la Teresa per a progressar acadèmicament i adquirir una educació acurada. El dolor per la separació dels seus pares i germans i la intensa vida de pietat de la seva tia la van ajudar a forjar un cor fort en les dificultats i confiat a la Providència de Déu.

De tornada al poble per vacances Teresa es va mantenir humil i senzilla. Treia partit del seu ascendent sobre les amigues i quedava amb elles per anar els diumenges a Missa i a resar el Rosari. Per la tarda, solien

passejar fins a una ermita a dos qm

resant el Viacrucis. A prop d'allà hi havia la *Cova* on l'oncle Francisco alternava la solitud eremítica amb la vida apostòlica. Convertit en testimoni viu de santedat, el seu lliurament i fortalesa marcarien per sempre el cor de Teresa.

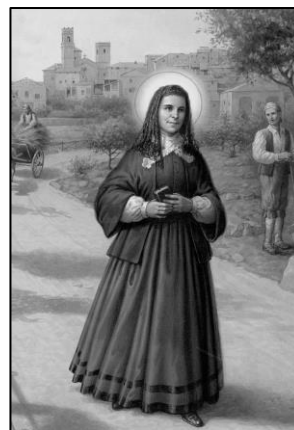

L'estada de Teresa a Lleida es va allargar fins als catorze anys. Els seus pares van decidir que estudiés Magisteri a Fraga, població equidistant de Lleida i Aitona, acompanyada també per la tia Rosa. Segurament van seguir el consell del pare Francisco per rebre una formació que la preparés per als seus projectes apostòlics.

Teresa va seguir els cursos de Magisteri sota la direcció de la mestra na Petra de la Cruz i s'examinava a Osca. Els seus professors i condeixebles la van conèixer com una alumna responsable i dòcil, amable i generosa. Obtingut el títol de Magisteri als 19 anys, va fer oposicions i li va ser confiada l'escola d'Argensola, petita població de l'Anoia (Barcelona).

Mestra a Argensola

Aquí s'obre una etapa important de maduració personal i espiritual de Teresa. Acompanyada de la seva germana María, nou anys més jove que ella, desenvolupà una vida lliure i independent. Durant dos anys la jove mestra va exercir amb abnegada dedicació vetllant per la formació humana i cristiana dels seus alumnes. La seva paciència i sol·licitud, especialment amb les més necessitades, la seva pietat i exemple cridaven l'atenció d'alumnes i pares. La seva

ànima sentia la necessitat de la pregària i els sagraments. Cada setmana es traslladava a Igualada per confessar-se, recorrent a peu 20 qm de camí.

Teresa entenia l'ensenyament com un apostolat que eduqués cristianament a les nenes d'avui per formar les mares de demà. Amb tot, l'ensenyament no omplia les seves aspiracions. En el seu interior sentia la crida de Déu i buscava amb sinceritat què li demanava.

Senyor, què voleu de mi?

A la vegada que Teresa descobreix que Déu la crida a la vida religiosa, s'inicia una nova etapa de discerniment sobre aquesta vocació. Són deu anys de dures proves, entre 1862 i 1872, coincidint amb els projectes apostòlics del pare Francesc. El seu zel pastoral i les circumstàncies històriques del moment havien mogut al carmelita a fundar l'Institut de Germans Terciàries Carmelites i el de **Germanes Terciàries Carmelites**. La seva idea consistia a unir la vida contemplativa, peculiar de l'espiritualitat carmelitana, i l'apostolat actiu mitjançant l'ensenyament i altres obres de caritat.

El pare Francesc aspirava a que la seva neboda posés la seva condició de mestra i les seves bones qualitats al servei de les escoles teresianes. Teresa acceptà amb entusiasme però patia pel recel que suscitava la predilecció del pare Francesc per ella. A més, creixia el seu anhel interior d'una vida religiosa contemplativa.

La seva germana Josefa també havia escoltat la crida divina i ja estava determinada a ingressar en l'Asil de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, a Lleida. Teresa, en canvi, va escollir el **monestir de Santa Clara de Briviesca**, població propera a Burgos. Però va procurar accelerar la seva marxa del poble per a coincidir amb la de la Josefa, a començaments de juliol de 1868.

Teresa se sentia feliç a la clausura. La pobresa franciscana de les monges clarisses esdevingué com un alliberament de les coses materials i d'identificació amb Crist. El seu ferm desig de correspondre amb fidelitat a la crida divina traslluien en un domini serè de sí mateixa i una atenció dolça i amable amb tothom.